

HAJÓS ESZTER

Erdőgömb tavasszal

Détroit: *Droit Dans Le Soleil* (2013)

de ezek a fuldoklások, ez a tegnap óta hallgatom a szívverésem. várom, hogy kibarlangrajzolják a belső terek üres falait. minden nap tisztára mosom magam, de kezdődik előlről. szakadatlanul mindig előlről. így könnyű. nem kell emlékezni, ha nincsenek emlékek.

ez a kinek a kezét fogom. ez a ki kapaszkodik belém azzal, hogy ki akar húzni. mibe vagyok én belezuhanva? tudatállataim meg nyugodtan menetelnek, nem engedtem még be fűnyírót meg fanyírót, tényleg. élnek a gondolati fák, csak a levelük hullt avarrá.

a fű is él az avar alatt. csak ez a szívverés ne lenne ilyen, félek, összezavarom a létezésemmel a bokrok alatti tavak sima tenyerét. belenézek a tó körbe, és reménykedem, nem magam fogom látni benne. magamba utálni, az lenne borzalmas, de nem, ez nem ő.

egy udvaron állok egy ház előtt, a ház ajtajához fehér korlátos lépcső vezet. létrával jöttem, le az égről, de amint leértem, nem tudtam visszatámasztani a létrát az égnek. és nincs hová tennem, nincs, egyik lábamat se, így lépegsek. elsüllyed a föld, amint érzem.

mondhattál volna egy szót, mondjuk, hogy kakukkfű, szerettem volna ilyesmiket gondolni. hátha a gondolatok megakadnak a szagokon, nem kell a létrával tovább, de kell. mert nem mondtál persze semmit, mit is mondanál. így könnyű.

látalak. és mit néztél? én meg a létrával, istenem. melyik felhő alatt állok, megnéztem az eget, de közben eltűnt a létra és már csak te voltál, de létra nélkül. elhullott felhők, van-e felhő a szobában? de nem mertem bemenni a házba a lépcsőn.

a levegőt próbáltam, hogy mondjuk, legalább a légzés menjen, ne rontsam el mindig az ütemet. tudsz hagyományos tempóban lélegezni? aztán azok a félretett levegők. ne vegyél a szívedre. ne verd a szívemet! de így, tudom, így csak félre megy.

minden szakadékba belezuhanok. köhögünk, nem hallak a köhögéstől. azt mondom, várj, bekötöm a zoknimat, mert a cipőmmel már hiába jönnek, hát elment nélkülem. lábnyomokat etetek. maradtál volna a házzal, vagy építenéd a létrámat, hogy hazamenjek, de jössz.

HAJÓS ESZTER (1990, Budapest) a Károli Gáspár Református Egyetem irodalom- és kultúratudomány mesterszakán tanult. Írásai egyebek mellett a Látóban, a Helikonban és az Irodalmi Szemlelben jelentek meg.

ki tudnál nyitni a tekintetteddel egy ablakot? de te nem értesz az olyan létrákhoz, amikkel elmehetek, maradáshoz meg nem kell létra. növényépületek, a legszebb épület az erdő. felhőket gyűjtünk, csendesen. úgy fogod a kezem, hogy elengedsz.

szíven talált szögek, fáj az agyamban egy kamra. nézel rám, belém nyílsz, rettenetesen félek a rettegésemtől. meg mit csináljak ennyi nyitott ablakkal, amikor tél lesz? bejön a hó, itt fog dombosodni, minden, te meg majd nézed a szemem és azt mondod, amit nem.

mindenki eltéveszti a szavait. nekem is pont akkor lyukad ki a zoknim, amikor a cipőm leveszem. egyszerre túl sok és túl kevés, mert mindig lehet még menni hová, de minden egyes lépést külön meg kell tenni. valami értelmetlen vízszintes létrát kellene építeni szerinted,

szerintem nem. nem hallak a levegőtől. tönkreteszi a Nap az égbolt látványát. így nem látom, milyen. ülök a tanácstalanságommal egy pokrócon, ő hozta, nem én. összetévesztettél magaddal. egyedül nézek a szemembe. belefulladok a szívverésembe, tegnap már így.

de aztán azok a barlangrajzok. cirill betűket sugdoss a fülembé. a szavaknak nincs árnyékuk, de van. nehéz ez, rettenetesen tud az a ház lenni, így körém gömbölyödik, pedig be se mentem, hát hogy. a Nap és a madár esete, de nem, hagyom, hogy maradj. tudsz imával kezet mosni?

így megyünk, te velem, én magammal. hideg van? én nem láttam. és azok a lépcsők, így sorban, hogy merjek fellépni az első fokra? miért akarnék föléd magasodni? én nem tehetek se magamról, se rólam. közben meg hullatom rád a levelém.

leengedem a Napot. milyen idő van az utcán? este van. az az udvar, megint, szerintem ma a kertben alszom. a fák rám hullatják a levelüket. a cipőfűzők kötődése. úgy megyünk egymás mellett, mint a fák. azért rakod a zsebedbe a kezed, mert félsz, elveszítéd?

a te levegőd veszem, de te nem fuldokolsz. ha nem adnál, nem kapnál, különben megfulladnál. nem lehet csak adni vagy csak venni a levegőt. de talán mégiscsak az a hógömb, megint odabent sétálunk, miért nem hiszem el egy szavamat sem?

ott dombosodik a hó, miért nem inkább őszi lehullott lombos erdő gömbbe hoztál, mikor tudod, hogy fázom. nem tudom, hogy megyek ki. idebent meg hideg van. nekem hideg, mert neked meleg. a létra a keresztm, és rajta az ég, de elveszttem, mert elvetted a létrám

és áthelyezted. visszakapaszkodni az égre, de hol az ég. égről jöttem? a Nap meg bámul, dobálja a tüzeket a földre. egymást nézik, de vajon látják-e az egymástól a másikat? a felhőket minden oldalról kékesre festetted. miért hoztad a világra? miért nem vitted vissza?

de talán ez, ez a vissza veszett el. vagy sosem van.

2016. 09. 29. 11:55:40

Napsütést szóban

Ólöf Arnalds: *Moldin (Við Og Við, 2007)*

kőmadár röpiült át a vízmósók felett. ez még azokban az időkben történt, amikor a sárgafények nem hatoltak át a fájdalomkerítésen. a fekete rács elég haragot tartott még magában akkor, amivel el tudta kergetni a körbefutásokat.

a levegőben is egészen másféle volt a levegővételek összetétele, a levegővételek homokzúgása miatt. fáztak a fakérgék, a felhők pedig néha akkorát tüszentettek, mint amekkora hegyek süllyedtek a földbe a kerítésen túli fájdalomtól.

valamiért akkor maradt egy szabad kézfogásod s azt épp nekem szántad. nem szerettem volna megkérdezni, mi történt, hallottam én már könnyet földre gördülni. te pedig olyan nehezett vettél a levegőből, mintha híd lett volna.

vagy ablak. a kőmadár ettől majdnem visszafordult, de végül csak túlrepülte az ordításainkat, amikkel olyan távolságosan hallgatunk. A félelem sokkal kevésbé kapaszkodott bele a levegőbe mégis, mint amikor visszataláltál végre.

nem tudom, miért fáztál úgy, én nem fáztam kicsit se. benyitott egy fény és én akkor valamiért nyitottam a fényre. a kézfogásod virágoskert volt, földig érő virágok nélkül. a vízmósók felől érkező szélben mosolygás szédült.

néha ilyeneket is lehetett látni erre. de akkor épp nem néztem oda, mert azzal foglalkoztam, te nézz. azt mondtad, üres az árnyékok, nincs sűrűsége, árnyéka, pedig itt állsz fölötte. ez mit jelent, nem tudtam, ahogy te tudtad, hogy tudom.

mi bánt, amikor bántanak. és amikor nem. hogy milyen a fájdalom ragasztója, mit használ, amikor egy elrugaszkodáshoz hozzáragasztja magát. pedig a fájdalomkerítést azért építették, ne legyen itten futkosás, aludjon a körömágy.

aztán a vakarózás, megint, a sebek. félig nyitottam ki a szemem, vagy félig csuktam be, azzal a tekintettel, amiről azt gondolnám, szeret. de akkor épp nem ide néztél, mert azzal foglalkoztál, ne nézz. tudtam, de nem fájt. nem nekem.

bennem akkor valahogy megnyugodtak a zuhanások. az a mosolygás minden homok ellenére ott zuhogott szerte. a kőmadár meg visszatalált, ivott a mosott vizekből. de miért mossák a vizet. a kerítésen túl hideg volt a kezeknek.

itt nincs baj, itt minden kéz egy másikba kapaszkodik. egy kéz egyedül még lehet hideg, két kéz már mindenképp meleg. de akkor a mi kézfogásunk olyan súlytalan lett, mintha a levegőnek se lenne súlya, amiből a fák nőttek a belső tájképen.

nem szabad körülötted ilyen hideg levegőnek lenni, mert abban mások is fáznak. de ez nem ilyen, ezt nem lehet így, mondom a Napnak, süssön már, amikor nem süt. megérthetné, hogy vannak Naptalan napok.

a sárgafények botladoztak, de erős a kerítés, mindig erősebb. elaltattuk a fénysecsemőket, és mi is elaludtunk. az ég leért a földig és belegyökerezett, a te virágaid meg csak úgy voltak, sehogy. nem volt híd sehol, de ha nincs folyó, talán minnek is.

hallgattam, amikor épp azt mondtam, örülök a megtalálkozásnak. az ilyeneket te már meg sem hallod, ahogy én sem hallom már, amikor nem hallasz. de mikor kezdtük a kerítést odabent, mikor kezdődött a félelem a fájdalomtól.

a körbefutások miatt szorítanak, az ölelés miatt rabság. hol a kötél, ami a bőrbe vág. kezek után kapsz, mert úgy érzed, ha üres kézzel kell megállj, bele-süllyedsz a földbe azokkal a hegyekkel, akiktől senki sem köszönt el.

néztelek, hogy mit nézel, de nem látok a tekintetedbe, csak akkor, ha rám nézel. a föld miért föl-, amikor lent van? a kerítés meg épült, építgettük, azokkal a mozdulatokkal, amik köveket gördítenek el. te kacskaringósan mindenfelé, én az égnek.

hideg kezek zsebekben. a fázásod körülölelt. a kőmadár meg megállt akkor fölöttünk és nem nézett le. más terekben beszélünk. pedig visszataláltál, de talán mégsem ide. szél fújta a fáidat, az én fáim csendben ölelkeztek a földdel.

sötét van, most ez a természetes fény. milyen hidat lehetne, vagy milyen ablakot, de a levegő nem várt, nem engedte meg, hogy úgy döntsünk, nem döntünk. felhőkkel rendeződtek a tér bizonytalanságai, ennek örültem. vannak Napos napok.

a nappal fenn maradt Hold, mondtad, én meg, hogy a Nappal fenn maradt Hold. mi így értjük egymást. ilyen égen. milyen híd ez, amelyik ablak? előre néztünk, te a horizontot láttad, én az eget a földdel összekötő fákat.

gömbölyű szavak. könnyeket gördítettél el az útból. árnyék nélkül állunk, akkor már így, de egy sárgafény áthatolt a fájdalomkerítésen és te megijedtél. akkor nincs elég harag, de honnan haragudjunk elő egy haragot is?

az átérés fájdalma. kéz tud kezet mosni, a kezek egymást mossák. néztél, rám, de talán nem engem. nem fájt, nem ez. a virágnak kell a gyökér, és akkor talán megkapaszkodtál. ott volt a mosolygás, ahol az előbb az árnyéked nem volt. megmostuk benne a kezünket.

kértél, beszéljek. na persze, a Nap mondja el a napsugarakat szóban. a fakérgék ölelték a fákat. meleg lett. szabad volt a tekinteted, akkor láttam. látalak. az ölelés napsütés, öleljük egymást. megsimogattál a szempilláddal, mondod.

öleléskor nem kell mondani a másiknak, ő is öleljen.

2016. 01. 13. 0:25 – 2016. 12. 28. 22:13 – 2016. 12. 29. 16:28:13

Hogyan válaszolsz a napsugárra

Détroit: Ange De Désolation (Horizons, 2013)

Szerteszétkérdőjeleztem magam. Itt állni, itt, valami hülye túl világos ég alatt, minek bámulom az eget. Csak az eget látom, pedig nem mindenhol vannak egek, tudod. De én hol vagyok? Kitettem magam nekik, kitétek. Leállítottak a lábnyomomról, elvették az árnyékomat, aztán meg az, hogy de amúgy menjek, valamerre menni kell, ha állni már nincs hol.

Nem véd semmi. A mások árnyékai és lábnyomai sértenek. Azt se tudom, hol voltam végig, az összes lábnyomomat és árnyékomat felszedeggették sorra. Elsüllyedtek az akarásaim valami túl hosszú tengerben, nem tudtak megkapaszkodni akarni, mert mást akartak. Most nem tudom, mit kell akarnom. Mit akartak az akarásaim.

Egyik erdőt a másik után hallgatom el, kisóhajtom, kitüsszögöm, fogalmam sincs, mibe fogok belefulladni, ha a szavakért is kapkodnom kell, mert elfogytak. Nincsenek magamhoz szavaim. Mi van akkor, ha elfogynak a szavaim és csöndben maradok magammal? Ez lenne a végcél, amit minden alagút eltakar a hülye fekete tércsömörületével?

És mégis ez a kényszeres túlkommunikáció, szavakba zárni össze a szét. Kapaszkodni minden kapaszkodásba, belezuhanok én már bárkibe, aki egy tekintettel megszólított. Nem merek megszólalni, minden sorom vers, ne beszéljeteK, minden sor vers. Versnek hallok mindent, vagy tényleg minden vers?

Borzalommal tölt el, hogy mindent meg kellene írni. Amikor nem írok. Írok? Talán csak valami zuhanás van, mert nem tudom, melyik kapaszkodásban akarok megkapaszkodni, melyik felém nyújtott kéz legyen ölelés. Nem, sohasem az kell, amelyik felém, csak mindig az, amelyik pont nem. Így zuhanni. Miért keveredek össze mindenkivel, aki kinyitja rám a szemét?

Elvesztettem a lábnyomokat és az árnyékokat, minek mutogassak, senki sem hibás, csak hibák vannak, nincsenek. Elmentek a cipőim nélkül, fogalmam sincs, ki engedte, hogy elengedjem a kezem. Lekapcsolni a lámpákat, miért nem látok a sötétben jól? Miért félek a sötétben. A kapcsolók, persze, de azokat meg sosem találom meg időben.

Ajtók vannak, meg van ez az erőszakos, türelmetlen kíváncsiság, hogy hol a helyem. Hogy legyen már egy hely, ahol vagyok. Félek, hogy rossz ajtókon megyek be, hogy eltévedtem és senki se tudja megmondani nekem, mit akarok, hát ha megmondanák, csak azt nem akarnám, s minden mást igen.

Nyitva felejtett ajtók, meg ajtók, amiket én nyitok ki, véletlenül, vagy akarással.

Aztán ezek a küszöbön egyensúlyozások, mert bemenni, na azt nem, pedig úgy tűnik, úgy látják, mindenki úgy lát, mintha ott lennék bent a szobában, pedig hol vagyok, sehol. Keresem a határokat, nehogy már dönteni kelljen, se erre, se arra, és amíg esetlenül botladozom, mindenféle ajtókat kinyitnak nekem, meg ablakokat, minden.

Aztán meg összevissza más emberek életét élem, ha már a saját kabátom kidobtam a téllel, hát minek, ha csak most van. Végigmentem a vizeken, megtanultam a vizeket, ja, minden nap megtanultam egy vizet és elfelejtettem újra. Minden nap újra új nap, kezdem előlről, három liter víz, a levegőt számolatlanul veszem.

Mindig csak utazó, vendég, sohasem lesz már saját ágyam? A reinkarnációt próbálgatom, pedig még élek. Hiába a napi négy-öt halál, még mindig ezen a félrevezetett úton kellene valamerre menni, ezek a hülye kíváncsi szemeim vannak, meg az a nézése, hogy mindenki azt hiszi, ismer valahonnan.

Amikor én sem ismerem magam, hát honnan? Ahhoz kellene egy tér, ahol, mondjuk, találkozom magammal és beszélgetünk. Az égbolt meg a hülye felhőivel, miért tanítom az embereket az égboltra, amikor én sem értem? Ja, mutogatni az égboltra, az megy, nem én, az égbolt, nézd, a felhők, pedig az másélet. Nem az égbolt életét élem.

Lépcsők és létrák nélkül kellene fölmennem. Kezek nyúlnak értem. Persze, menjek úgy, hogy visznek? Magamtól talán nem tudok? Jól fekszel a földön? Felelmejelek? És akkor ez a bénult tekintetem, amit az égboltra rögzítettem, mert félek lenézni. Borzalmas lenne látni, hogy lábnyom és árnyék nélkül állok a földön, teljesen egyedül magammal.

De ne, ne kapcsoljatok lámpát, pontosan azt akarom látni a sötétben, amit nem látok, ahhoz meg nem kell a hazugság. Egyben leírni szavakat, valaki leírta egyben a nevét az enyémmel, amikor én egy betűt sem merek leírni, külön. Hát igen, vannak nincsek. Nyitott tükörben állunk. Te készen állsz rám, én nem állok készen magamra.

Napok óta olyan helyeken élek, ahol nem is vagyok. A bennem felejtett szoba meg, azokkal a nehezen nyitható ablakaival. Nem találom a bejáratot az ajtón, és így, így kell akkor, végig, magamon. Zárjatok már tenyérre. A fák erdőben szeretnek lakni, nem? Lélegzésárnyékok, miért teszel rám árnyéket? Milyen kézbe kapaszkodtam megint?

Azt akarom, amit nem akarok, talán ez, vagy hogy a túl hosszú tengernek a végét kellene megkeresni, de a tér értelmezhetetlenné zsugorodott. Folyamatosan leírni szavakat és kihúzni, kitörölni, átírni, mikor az idő csak megy, minden megmásíthatatlanul ott van, ahol volt, miért hiszem, hogy bármi alakítható. Napok óta nappal van, visszamenőleg.

A hegy lábánál állok és nem akarok felmenni, pedig tudom, hogy fent van, ahol a helyem van, és nem fog lejönni, akihez megyek, mert az nem

úgy van, hogy én itten csak várok, hogy majd lejön, amikor fel kell men-
nem, de merre a fent és én merre vagyok abban, amikor mindent félrekep-
zeltem és félreakartam. Félretérképeztem a tájat, és ezzel a térképpel kelle-
ne feljutni?

Az égbolt árnyéka. Sütött a Nap az egyik égen, aztán átsütött a másik
égre, így, pedig azt hittem, soha többé nem látni egy Napot se. Sötétben a
dolgok önmaguk árnyékai, nem? Minden ajtó és lámpa nyitva. Hová
tegyem a lábnyomaimat, hát nem vihetem a kezemben őket! Közben árnyé-
kot ejtettem a földre, te oda néztél, én oda néztem, ahova néztél. Most egy-
mászt nézzük?

Nincs releváns véleményem. Lépcsőt kellene építeni, de akkor az a tehe-
tetlen tanakodás, mi számít lépcsőnek, egy fok is lépcső? Vagy csak, ha több
van? És ha egy fok függőlegesen áll, az is lépcső? Ha egy lépcső fokait füg-
gőlegesen egymásra tornyozzuk? Ha összevissza dobott fokok vannak csak?
Vagy a funkciója teszi lépcsővé a lépcsőt, hogy fel lehet rajta jutni valahová?

És így, így nem, nem fogok tudni lépcsőt és csak állok tovább. Leér-e a
madarak árnyéka a földre? A Napot is eltaposta, már ez, pedig láttam a
Napot, csak máshol volt. Máshonnan látom az eget? Hogyan beszélek veled,
ha már magammal se tudok? Miből lehetne szavakat készíteni, hogy ne
homok legyen megint. A szó kézfogás, nem?

Hogyan kapaszkodhatnék meg egy földben, amikor a Nap is mindenkire
süt. A leesett napsugarakat szedegetni, újracsináljuk a Napot, de ha koszos
lett? Elkeveredik-e bármivel? Ha rátapad a kosz, sötétet világít? A leesett eső
tisztá? Amikor valamit megtisztítunk, valami más piszkos lesz. Mossuk a
kezem a vízben. Te tudod mosni a kezem?

Behúztam a függönyöket, mégsem áll el a napsütés. Nézd, ott az égbolt,
az égbolt ajtó, nem? A felhők árnyékok? Akkor is van tekintetem, ha lecsu-
kom a szemem. Néztük az esőt, hogy megint mit beszél az ég, mit nem
értünk. Amikor az emberek különböző módon fejezik ki egymást. Befelé
fejezem ki magam.

És mi lesz, ha eltévedek az égbolton, te pedig nem találod meg az égbol-
tot se? Rögzítsük a tekintetünket egy távolabb levő fix pontra. Csak az lehet
fix, ami távolabb van? A távolabb levő állni látszik, míg a közeli suhan. Két
fény több teret világíthat be, lehet, de ha egyik lennének, erősebb fényt
adnánk. Mindenkire sütni, egy Nap vagyunk, lehet.

És akkor az, hogy de nem, nem a hegy lábánál állok, hanem egy másik
hegyen. Neked is le kell jönni, meg nekem is, különben mi lesz, semmi. Mert
az nem úgy van, hogy majd ott vársz a hegyen, amikor le kell jönnöd. Az
átrajzolt térképek átrajzolják a teret. Ez nem olyan, mint a fák áttelepítése,
nincsenek még fák, a magnál tartunk épp.

Nem nővünk össze egy fává?

2016. 09. 13. 15:46 – 2016. 12. 26. 11:59:09